

Bir Ayrılık Türküsü

— emine-usta · 25 Şubat 2010

Sen benim her şeyimdin yâr
Uzaklaştın...
Dokunamadığım, göremediğim,
Duyamadığım oldun birden.
Oysa bitmeyen sevgimsin.
Sen ilk kalp atışım, ilk heyecanım,
İçimde yanan ateşim,
Küllenmeyen sevdamsın.

Şimdi sen benden vazgeçtin.
Üzüntüm oldun,
Kırgınlığım oldun,
Yine de senden geçemiyorum yâr.
Akıyor bak gözyaşlarım.
Seni göremeyişim, dokunamayışım,
Nasıl olduğunu bile soramayışım
İçimde dert oldu yâr.
Bir sevgide, bir özlem ki eriyorum yâr
Çıkmıyor sancısı,
Canım yanıyor, dayanamıyorum yâr.
Seni öyle özledim ki...
El oldun ya.
Çaresizliğime kızdım, talihsizliğime kızdım.
Onca anı yaşamışken,
O kadar yakınken,
O kadar severken,
Araya bunca mesafe koymak ne kadar adil ki?
Artık dayanamıyorum yâr.

Birden ışık hızıyla uzaklaşmak ne kadar adil ki?
O tanıdığın neşe dolu ben,
Buz gibi sözlerinle öyle üşüdüm ki.
Bilemezsin yâr.
Sevmiyordun niçin kandırdın beni?
Ben sana hiçbir kötülüğü konduramazken

Ayrı düřtük.
El oldun, el olma yâr.
Bir başıma yalnız bırakma beni!
Artık tek düşünebildiğim beni istemediğin.
Öyleyse "sevmiyorum" de bitsin bu işkence.

Yemek içmek haram olsa da
Çekilirim yapayalnız dünyama
Bu acıyla giderim sonsuzluğumun koynuna
Yeter ki sen ölme yaşa yâr,
Bu ayrılık türküsünde ben ölüyorum nasıl olsa...

EMİNE USTA